JUCĂTORII ÎN INTIMITATE

CORNEL POPA
și anul descumpănirii

Cornel Popa, unul din cei mai buni fundași români ai ultimelor decenii, de 38 de ori internațional, a rămas, în ciuda faimei sale, același jucător modest, harnic și ambițios ca la începutul carierei sale de fotbalist.

— *Deși*, ne precizează el, *mulți afirmă că e cam mult de atunci: 20 de ani... Eu însă încerc să le dovedesc că randamentul sportivului nu este condiționat numai de vîrstă și că acum, la aproape 34 de ani, mai pot fi folositor echipei unde joc, neîntrerupt, de 13 ani. Oare numai faptul că sînt primul jucător din istoria fotbalului dinamovist care se menține în formație la o asemenea vîrstă, nu pare a-mi da dreptate?*

— Totuși, acest 1968 a fost un an de cumpănă pentru fotbalistul Popa.

— *Actualul campionat a debutat, surprinzător aș zice, în ceea ce mă privește: pentru prima dată în cariera mea am fost scos disciplinar din echipă, înaintea meciului de la Tg. Mureș, din cauza unui pahar de vin... în plus. Și n-am jucat apoi șapte etape, timp în care mulți credeau că Popa a dispărut din fotbal. Dar cei care mă cunosc știu că eu nu mă dau bătut cu una, cu două, cu atît mai mult cu cît mă simțeam în stare să concurez pentru un loc în echipă. Nici prin gînd nu-mi trece să-mi pun ghetele în cui atîta timp cît anii nu le îngreunează. Și m-am antrenat zilnic de cîte două ori, primele 2 săptămîni după suspendare, singur. Și cînd am reapărut în meciul de la Petroșeni, vă rog să mă credeți că nu din compasiune am fost reintrodus în formație. Am luat atunci nota cea mai mare din echipă și mi-am recîștigat vechiul loc de titular pentru că am așteptat acel meci cu moralul unui debutant, pentru că știam că jucam un meci decisiv: ori rămîn, ori plec definitiv din echipă. Și nu voiam s-o părăsesc pe ușa din dos...*

— Într-adevăr, revenirea după o absență îndelungată (ca și abaterea, de altfel!) au constituit o surpriză. Mai ales că în fotbalul nostru există moda etichetării jucătorilor „bătrîni" înainte de vreme...

— *Bătrîni pentru fotbal sînt cei care-și lasă echipa la greu, chit că au cu mult sub 30 de ani, cei care au o mentalitate ofilită înainte de vreme, trăind de azi pe mîine și crezînd că tinereții îi este permis totul, i se cuvine totul. Din păcate însă, în fotbalul nostru, etichetarea îi afectează pe cei care s-au pregătit conștiincios ani îndelungați și au suportat privațiunile sportului de performanță fără a pretinde luna de pe cer. Și eu am trăit în acest an momente de descumpănire, cînd moralicește mă aflam în pragul cedării. Dar ambiția, conștiința propriilor posibilități, nu m-au lăsat să îngenunchez.*

Și să știți că nu v-am spus acum toate acestea pentru că am depășit plafonul celor trei decenii, plafonul „bătrîneții" în fotbal, ci pentru că și în anii tinereții, ai speranțelor mele, am gîndit asupra drepturilor și obligațiilor pe care le am față de fotbal — pasiune și unealtă, față de clubul căruia îi datorez consacrarea. Generația lui Nelu Nunweiller, Datcu și a mea, a învățat acest lucru de la cea a lui Nicușor, Călinoiu, Ene Alexandru. Cei mai tineri din echipă o vor perpetua oare?

Paul SLAVESCU

Caricaturi de NEAGU RADULESCU

RAKSI: un zîmbet și o promisiune

La cei 30 de ani ai săi împliniți, *Gabriel Raksi* a lăsat în urmă o carieră fotbalistică lungă și contradictorie. S-a cățărat pe culmi, pentru a se trezi apoi în prăpastie, a parcurs, poate, uneori, drumul chinuitor de plat al mediocrității (în cazul său, aparente). Nu l-a părăsit însă niciodată încrederea în posibilitățile sale, încrederea în „ceilalți" (coechipieri, antrenori, public, presă), încrederea în steaua lui de fotbalist talentat. Peste toate satisfacțiile și decepțiile, a trecut întotdeauna cu zîmbetul său voluntar și „estetic". „*A fost*, mărturisește *Raksi*, *singura mea pavăză, acest optimism nealterat, mai ales în acele momente grele cînd am fost exilat de la Steaua. Sub lovitura primită, mi-am disimulat regretul despărțirii de echipa unde am cunoscut gloria*".

— ?

— *Aspra sancțiune primită, trebuia să constituie puterea exemplului pentru o serie de coechipieri care, asemenea mie, făcuseră din antrenamentul invizibil o noțiune abstractă. Nu eram nici mai rău și nici mai bun decît alții. Am plecat la Tg. Mureș înarmat cu amintirile mele frumoase — de 14 ori internațional junior, de patru ori la B și de trei ori la A — și cu dorința unei revanșe sportive. Am avut șansa să găsesc pe malul Mureșului prieteni adevărați și mi-ar plăcea să-mi confirmați că am reușit cît de cît la noua mea echipă.*

— Evident, aportul dumitale în echipa lui Bone, s-a dovedit, indiscutabil, hotărîtor. Altminteri, nimeni nu s-a îndoit vreodată de calitățile cu care sînteți înzestrat. În jurul numelui Raksi s-a țesut doar nedumerirea unei oarecari disproporții între aceste posibilități și realizările, pe care le-am așteptat, mai mari.

— *Știu, privesc înapoi, și multe clipe de ușurință nu le-aș mai repeta dacă ar fi posibil să iau totul de la capăt. Am ajuns însă la o vîrstă cînd nu-mi mai pot permite să privesc decît înainte. Am depășit*

și eu pragul fatidic, cînd trebuie să apleci tot mai încordat urechea la ecoul tribunei, marele judecător al valorii unui fotbalist. Deocamdată, „semnele" sînt liniștitoare, dar știu că atunci cînd tribuna nu te mai vrea, sosește ceasul renunțării. În clipa aceea, mă doresc demn și suficient de tare pentru a evita ridicolul, în care alți colegi s-au înecat, dintr-un orgoliu primejdios.

— Ți-ai planificat, deci, anul retragerii din activitate?

— *Nu se poate pronostica cu exactitate în acest sens, dar sînt convins că voi mai rezista cel puțin trei ani de aici înainte. Numai o jumătate de an, însă — returul actualului campionat — în provincie, departe de casă și de familie. Campionatul viitor, sper să mă găsească într-o echipă bucureșteană de Divizia A.*

— Purtați pe umeri povara („dulce", intervine el, „dulce", repet și eu) a 18 ani de fotbal. Care sînt imaginile cele mai luminoase ale acestei perioade?

— *Desigur, cele trei selecționări în echipa națională, evoluțiile mele din meciurile cu Dinamo (1960, 3—2) și Internazionale Milano (2—0), antrenamentele, da, toate antrenamentele, sub conducerea tov. Gh. Popescu. La ele nu mă duceam niciodată cu senzația de obligativitate funcționărească, căci erau, fără excepție, variate, colorate și captivante. La fel, prilejurile cînd puteam evolua pe extrema stîngă, postul pe care l-am iubit cel mai mult dintre cele 7 — înaintaș și mijlocaș — pe care am jucat.*

— Însfîrșit, o ultimă întrebare: care jucători v-au lăsat cea mai bună impresie în acest an?

— *În ordine, Sătmăreanu, Dinu, Dumitrache, Pircălab și Nunweiller III. Vă rog, însă, să-mi puneți și la sfîrșitul anului viitor această întrebare. Fără falsă modestie, am să-l indic și pe Raksi în această ierarhie!*

— Reporterul se va ține de cuvînt!

— *Și fotbalistul!*

I. C.

Remedii pentru „cazul TĂTARU II"

Speranțele legate de *Gigi Tătaru* erau împărtășite atît de cei care l-au antrenat — și cărora le datorează în mare măsură propulsarea în prima garnitură a echipei *Steaua* — ca și de miile de iubitori ai fotbalului care vedeau în el pe succesorul „fratelui său, *Nicolae Tătaru*.

Promițătorul debut de acum doi ani, cînd *Steaua* a și cîștigat titlul de campioană, dădeau aripi, speranțe, tuturora. Însă, evoluția sinuoasă a lui *Gigi*, aflată într-un pronunțat descrescendo spre sfîrșitul sezonului trecut, a început să dea de gîndit.

Cel mai îndreptățit a-și exprima părerea, cel care se ocupă permanent de viața intimă pe care o duce *Gigi*, sfătuitorul lui *Gigi*, este fratele său, *Nicolae Tătaru*, purtătorul tricoului cu nr. 11 al C.C.A.-ului în perioada de glorie a acestei echipe: „*Cauza principală care a determinat în ultimul timp jocul neconvingător, slaba formă sportivă, manifestată de mezinul familiei noastre — îmi vine greu, dar trebuie s-o spun — se datorește, fără îndoială, vieții nesportive pe care o duce Gigi de la o vreme încoace. Din copilul cuminte, el a devenit, acum, de nerecunoscut. Nu se odihnește suficient. A intrat într-un cerc de prieteni, care îl sustrag de la activitatea pe care trebuie s-o parcurgă un fotbalist de performanță. Dacă nu va reuși să se desprindă de acest „grup", va aluneca iremediabil pe toboganul anonimatului. Se pare, însă, că în ultimul timp, după ce am avut o discuție ca între frați, Gigi a înțeles că nu alesese calea cea mai prielnică și acum îl simt cum așteaptă ca un „cal în buestru" reînceperea pregătirilor pentru a deveni titular de drept. Consider, însă, că la nereușitele lui Gigi nu stau numai argumentele vieții extrasportive. Eu îi cunosc perfect calitățile și defectele și presupun că postul în care ar da un randament superior este cel de mijlocaș ofensiv, mai bine zis un fel de „extremă falsă", în eventualitatea că antrenorii vor prefera așezarea 4—3—3. Jucînd al treilea mijlocaș, el ar avea toată libertatea de acțiune, acoperind o mare suprafață de teren, căci posedă toate calitățile necesare unui asemenea post: tehnică bună, cu preferințe pentru pasa lungă, clarviziune în joc, el găsind într-un interval de timp foarte scurt, soluțiile cele mai indicate pentru a-și pune în valoare coechipierii; finalizator de la distanță. Ținînd cont și de deficiențele lui Gigi: construcție fizică slab dezvoltată, care, implicit, îl obligă să evite contactele dure cu adversarii, jocul pe sus și în special cel cu capul, avem imaginea unui jucător căruia i se potrivește ca o mănușă rolul de mijlocaș ofensiv. Poate că returul campionatului îl va găsi pe Gigi într-o asemenea postură și sînt convins că admiratorii lui vor fi satisfăcuți pe deplin.*"

Un alt sfătuitor, tot atît de apropiat, al lui *Gigi Tătaru* este colegul său, veteranul echipei, *Constantin*. Într-o discuție purtată cu maestrul emerit al sportului ne-am dat seama de afecțiunea și grija pe care el o poartă tînărului său coechipier; „*Îl sfătuiesc și în același timp îi corijez greșitele deprinderi la fiecare antrenament. M-am atașat de el ca de propriul meu frate. Are stofă de bun jucător și ar fi păcat să se piardă undeva, în anonimat. Mi-amintesc că la primii pași pe care i-a făcut în mijlocul nostru Gigi era foarte sfios. Pe atunci, fiecare sfat era recepționat cu promptitudine și Gigi progresa văzînd cu ochii. Au trecut lunile. Și Gigi al nostru a scos nasul în lume. Tot ceea ce-i spuneam îi intra pe o ureche și îi ieșea pe cealaltă, și cîteva replici m-au lăsat perplex. Le-am trecut cu vederea și rău am făcut.*

Acum, cînd cu toții sîntem în impas, Gigi Tătaru va trebui să fie primul care să dovedească pasiune pentru fotbal, să-și valorifice talentul și să joace la posibilitățile lui reale, să bată la porțile echipei naționale, acolo unde nu se poate ajunge decît cu prețul modestiei și al pasiunii pentru fotbal.

Dacă nu se va întîmpla așa, va fi una dintre cele mai mari decepții ale vieții mele".

— Ce părere ai Gigi?

Gheorghe NERTEA